

Nr 24.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskild skatt å vissa exportavgifter avseende år 1952, m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 8 februari 1952 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 67, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) förordning om särskild skatt å vissa exportavgifter avseende år 1952;
- 2) förordning om rätt att vid taxering för inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende år 1952, m. m.;
- 3) förordning om särskild skatt å vissa exportavgifter avseende fjärde kvartalet 1951; samt
- 4) förordning om rätt att vid taxering för inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende fjärde kvartalet 1951, m. m.

Rörande författningsförslagens lydelse tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen (s. 2—5).

Propositionen innebär i huvudsak följande.

Mellan staten och företag inom skogsindustrien ha överenskommelser träffats om att vid export under 1952 av vissa skogsindustriprodukter exportavgifter skola inbetalas till riksgäldskontoret. Åtgärden syftar bl. a. till att bidra till en prisstabilisering på hemmamarknaden och sterilisera en del av exportvinsterna. Den å avgifterna belöpande statliga inkomstskatten skall såsom förskottsskatt omedelbart inlevereras till statsverket. Återstoden av avgifterna skall framdeles (med början 1959) utbetalas till företagen samt till vissa i överenskommelserna angivna fonder och stiftelser.

I propositionen föreslås, i enlighet med vad som förutsatts i överenskommelserna, att staten skall äga uppbära 26 procent av avgifterna såsom förskottsskatt. Vidare föreslås att företagen skola få njuta avdrag för avgifterna vid taxering för inkomst för det år dessa erlagts samt att fonderna och stiftelserna icke skola vara skattskyldiga för erhållna medel. Till företagen återbetalade belopp, för vilka förskottsskatt erlagts, skola icke upptagas såsom skattepliktig inkomst vid taxering till statlig inkomstskatt. Vid taxering till kommunal inkomstskatt skall däremot hela det återbetalade beloppet jämte den tidigare erlagda förskottsskatten upptagas såsom inkomst av rörelse för det beskattningsår medlen kommit företaget till godo.

I anslutning till särskilda mellan parterna träffade tilläggsavtal föreslås liknande bestämmelser med avseende å exporten under fjärde kvartalet 1951. I detta fall skall dock förskottsskatten utgå med 28 procent.

Till utskottets behandling ha överlämnats de i anledning av propositionen väckta likalydande motionerna I: 377 av herr *Ernst Hjalmar Nilsson* m. fl. och II: 498 av herr *Andersson* i Alfredshem m. fl., vari hemställts, att riksdagen måtte besluta att företaga sådan ändring av Kungl. Maj:ts förslag till förordning om rätt att vid taxering för inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende år 1952 m. m. och Kungl. Maj:ts förslag till förordning om rätt att vid taxering för inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende fjärde kvartalet 1951 m. m., att företagen icke skola äga rätt att under återbetalningsåret från det återbetalade beloppet verkställa avdrag för värdeminskning eller underskott på förvärvskälla och att hela beloppet sålunda skall såsom nettointäkt bliva föremål för kommunal beskattning.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 377.

Rörande innehållet av statsrådsprotokollet i ärendet tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen (s. 6—13).

Departementschefen har till stöd för de i propositionen framlagda förslagen anført följande.

I de avtal, som under åren 1947—1950 träffades mellan staten och skogsindustrierna om erläggande av vissa avgifter vid export, förutsattes att frågan om beskattningen av avgifterna skulle lösas på i avtalen närmare angivet sätt. Så har även skett och Kungl. Maj:t har, i överensstämmelse med riksdagens beslut, för de olika årens taxeringar utfärdat särskilda förordningar i ämnet. Bestämmelserna innebära i huvudsak, att avgifterna få av företagen avdragas vid inkomsttaxeringen för det år de erläggas samt att beskattning enligt kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt hos företagen av återbetalade medel skall ske först vid utbetalning enligt avtalen. Vidare gäller att de fonder och stiftelser, som bildats i överensstämmelse med avtalens föreskrifter, äro fritagna från skyldighet att erlägga skatt för inkomst och förmögenhet.

Jämväl i de nu förevarande avtalen och tilläggsavtalen har förutsatts att frågan om avgifternas behandling i beskattningshänseende skall göras till föremål för särskild reglering. Därvid ha emellertid parterna överenskommit om en delvis annan ordning än den som gällt enligt de äldre avtalen. Sålunda innehålla avtalen bestämmelser om att viss del av avgifterna skall inlevereras till statsverket såsom skatt. Detta innebär att staten skall äga att omedelbart uppbära den å avgifterna belöpande statliga inkomstskatten. Den kommunala beskattningen skall däremot, liksom hittills, ske först i samband med den framtida återbetalningen av medel till före-

tagen. I fråga om rätt att vid inkomsttaxeringen njuta avdrag för erlagda avgifter innehålla de nya avtalen bestämmelser, som i stort sett överensstämmer med motsvarande regler i de tidigare avtalen.

Förskottsskatten till staten skall i princip motsvara den ordinarie 40-procentiga bolagsskatten å den del av avgifterna, som icke skall fonderas för olika ändamål. Såsom tidigare angivits föreskrives i de avtal, som avse 1952 års export, att 34 procent av avgifterna skola tillföras särskilda fonder. I enlighet härmed har förskottsskatten i dessa avtal bestämts till 40 procent av 66 procent av avgifterna eller sålunda till, i avrundat tal, 26 procent. I tilläggsavtalen för fjärde kvartalet 1951 har statens skatteandel bestämts något högre eller till 28 procent. Detta sammanhänger med att fonderingsdelen enligt dessa avtal endast uppgår till 30 procent av avgifterna. Skatten skall sålunda i detta fall beräknas på 70 procent av avgifterna.

Den i avtalen förutsatta tidigare inbetalningen av statlig inkomstskatt har jag tidigare berört i samband med att riktlinjerna för den ekonomiska politiken redovisades i proposition nr 220 till 1951 års riksdag. Jag framhöll därvid, bland annat, att medan det kunde beräknas att enligt 1950 års avtal företagets slutliga andel av överpriserna skulle med hänsynstagande till ränteförlusten bli ungefär 40 procent, hade i de preliminära avtalen för 1952 denna sänkts till cirka 33 procent. Skillnaden bleve i verkligheten än större med hänsyn till att staten skulle äga uppbära 26 procent av avgifterna såsom förskottsskatt, gentemot vilken några avskrivningsanspråk ej kunde resas från företagets sida. Jag uttalade vidare, att jag beträffande förskottsskatten avsåg att inom den närmaste tiden föreslå proposition till riksdagen, grundad på de med branschföreningarna träffade avtalen. I statsverkspropositionen till årets riksdag har angivits att statens inkomster genom förskottsskatten kunde beräknas till 150 miljoner kronor för budgetåret 1951/52 och 200 miljoner kronor för budgetåret 1952/53.

Sedan slutliga avtal numera träffats med branschföreningarna får jag tillstyrka att särskilda bestämmelser utfärdas rörande beskattningen av berörda avgifter. Bestämmelserna böra i sak ha den innebörd, som förutsatts i avtalen. Genom att förskottsskatten konstruerats såsom en staten tillkommande andel av de till riksgäldskontoret inbetalade medlen komma de vanliga beskattningsmyndigheterna icke att taga befattning med påföring och uppbörd av denna skatt. Med hänsyn härtill torde det vara lämpligt, att bestämmelserna om förskottsskatten behandlas i en författning och övriga bestämmelser, som ha avseende å den årliga inkomsttaxeringen, i en annan författning.

Enligt avtalen äger företag, som inbetalat avgift för visst parti och som sedermera visar sannolika skäl för att betalning för partiet ej kommer att inflyta, återfå den inbetalade avgiften. I regel torde det väl bli möjligt för vederbörande branschförening att reglera eventuella återbetalningar utan att behöva påkalla att redan inlevererad skatt skall återbetalas. Möjlighet bör emellertid finnas att få den å avgiften belöpande skatten restituerad för den händelse till riksgäldskontoret inlevererade belopp behöva tagas i anspråk

för återbetalning. Det bör ankomma på statskontoret att i förekommande fall verkställa skatterestitutionen. Med hänsyn till att avtalen innehålla särskilda föreskrifter om kontroll av avtalens efterlevnad och om revision torde någon saklig prövning från statskontorets sida icke behöva ifrågakomma.

Såsom förutsatts i avtalen bör vederbörande företag vid beräkning av nettointäkt av rörelse enligt kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt få njuta avdrag för avgifter, som under beskattningsåret erlagts. Fonder och övriga stiftelser böra icke vara skattskyldiga till inkomst- eller förmögenhetsskatt för de medel, som enligt avtalen inflyta till desamma, eller för därav härflytande avkastning. Vid återbetalning av medel till företagen måste i beskattningshänseende skillnad göras mellan sådana medel för vilka förskottsskatt erlagts och övriga medel, som kunna komma att utbetalas till företagen. I förra fallet har statlig inkomstskatt redan erlagts och det återbetalade beloppet bör sålunda icke upptagas som skattepliktig inkomst vid taxering till statlig inkomstskatt. Vid taxering till kommunal inkomstskatt bör däremot beloppet jämte därå belöpande förskottsskatt upptagas såsom intäkt av rörelse för det beskattningsår medlen kommit företaget tillgodo. Om exempelvis återbetalning äger rum med en femtedel av de medel, som enligt avtalen skola återgå till företagen, skall nämnda femtedel jämte en femtedel av den tidigare erlagda förskottsskatten upptagas såsom intäkt av rörelse vid kommunaltaxeringen.

Medel, vilka kunna komma att utbetalas till företagen från någon av de i avtalen angivna stiftelserna eller fonderna, böra beskattas hos företaget såsom intäkt av rörelse såväl vid den statliga som vid den kommunala taxeringen. I detta fall har ju tidigare icke utgått någon förskottsskatt till staten. Det nu sagda bör gälla även i fråga om räntemedel, som utbetalas till företaget. Skulle bidrag från fond eller stiftelse formellt icke utbetalas till vederbörande företag men likväl komma företaget till godo — bidrag utbetalas t. ex. till annan än företaget för utförande av vägbyggnad å företagets egendom — bör även dylikt bidrag upptagas såsom intäkt av rörelse hos företaget för det beskattningsår, då bidraget kommit företaget till godo. Huruvida företaget vid taxering må åtnjuta avdrag med belopp, motsvarande sådant bidrag eller del därav, får avgöras enligt vanliga regler.

I vissa fall kunna inbetalade avgiftsmedel komma att utbetalas såsom kompensation för viss prissättning på den inhemska marknaden. Sålunda utbetalat belopp skall — såsom även uttryckligen föreskrivits i avtalen — beskattas i vanlig ordning hos det mottagande företaget.

Har ett företag, som erhållit avdrag för erlagd avgift under ett beskattningsår, sedermera berättigats återfå avgiften och den därå belöpande förskottsskatten på den grund att företaget visat sannolika skäl för att betalning för partiet ej kommer att inflyta, skall givetvis hela det återbekomna beloppet uppgivas till beskattning.

Att gåvoskatt icke ifrågakommer för de enligt avtalet inbetalade eller överförda medlen torde ligga i sakens natur.

Anmärkas må att de föreslagna bestämmelserna icke avse att reglera frå-

gan om skattskyldighet för medel, som från fonderna eller stiftelserna kunna komma att utbetalas till annan än de ifrågavarande företagen. Denna fråga får alltså bedömas enligt eljest gällande regler.

I de förordningar som skola reglera beskattningsförhållandena i anledning av de nu angivna avtalen bör lämnas befogethet åt Kungl. Maj:t att meddela tillämpningsföreskrifter till förordningarna. Denna befogethet bör anses innefatta även rätt för Kungl. Maj:t att förordna om återbetalning av inbetald skatt i sådana fall då felräkning eller eljest misstag skett.

I detta sammanhang torde jag få behandla ytterligare en fråga på detta område. Såsom av den tidigare lämnade redogörelsen framgår har Kopparfors aktiebolag och Storviks sulfittaktiebolag gjort framställning om att den av bolagen år 1948 bildade Stiftelsen Kopparfors och Storviks fond för konjunkturutjämnande, sociala och skogsförbättrande åtgärder skulle få komma i åtnjutande av skattefrihet för vissa medel, som bolagen avsågo att överföra till stiftelsen från 1951 års trämasse- och cellulosa-fonder. Framställningen har tillstyrkts av de hörda remissinstanserna. Med hänsyn till att här endast är fråga om en omfördelning av redan inbetalade belopp kan jag för min del tillstyrka att stiftelsen medgives den begärda skattefriheten. Enligt min mening torde det icke vara erforderligt att utfärda särskild författningsbestämmelse i ämnet. Jämlikt 2 § förordningen den 30 juni 1948, nr 497, föreligger nämligen icke skyldighet att erlægga skatt för inkomst och förmögenhet för bl. a. ifrågavarande stiftelse. Även om denna bestämmelse ursprungligen närmast haft avseende å de medel, som tillförts stiftelsen enligt avtal den 13 maj 1948, torde hinder icke möta att anse bestämmelsen tillämplig jämväl å nu ifrågavarande medelstillskott, vilka till sin natur äro av samma slag som de som tidigare tillkommit stiftelsen.

I de i ämnet väckta *motionerna* har anförts bl. a., att enligt propositionsförslaget skulle skatt till staten uttagas samtidigt som industrierna inbetalade exportavgifterna, medan skatt till kommunerna finge uttagas först när exportavgifterna återbetalades. I propositionen hade anförts, att från företagens sida icke kunde riktas några avskrivningsanspråk gentemot förskottsskatten. Detta uttalande torde få uppfattas så, att det kunde befaras, att företagen skulle genom utnyttjande av sin avskrivningsrätt ha kunnat reducera skattebeloppet, därest skatten skolat uttagas i vanlig ordning såsom inkomstskatt det år exportavgifterna komme att återbetalas. Denna möjlighet att reducera skatten föreläge i ännu högre grad, därest skogsindustrierna komme att befinna sig i ett sämre konjunkturläge under återbetalningsåren, vilket för övrigt vore mycket sannolikt. Någon större svårighet för industrierna att skapa erforderliga avskrivningsobjekt torde icke föreligga. Såsom de med skogsindustrierna träffade överenskommelserna och de i propositionen föreslagna förordningarna utformats kvarstode för skogsindustrikommunerna dessa olägenheter, som staten för sin del sökt undvika. Kommunernas skatteinkomster reducerades för närvarande mycket starkt på grund av att exportavgifterna vore undantagna från kommunal beskattning

under inbetalningsåret. Reduceringen uppginge sannolikt till 70 å 80 miljoner kronor under 1951. När exportavgifterna sedermera återbetalades till företagen torde, som ovan framhållits, på grund av avskrivningsanspråken endast en mindre del komma att såsom nettointäkt bliva föremål för kommunal beskattning. Skulle skogsindustrien befinna sig i ett lågkonjunkturläge, när exportavgifterna återbetalades, kunde de nuvarande övervinsterna helt undandragas kommunal beskattning. Med kännedom om skogsindustriernas finansiella svårigheter dels under 1930-talet, då skogsindustriens anställda fått genomlida en mycket svårare arbetslöshetskris än övriga folkgrupper, dels under första hälften av 1940-talet, då avspärrningen från världsmarknaden tvingat industrierna att permittera sina anställda, borde den oro, som kunde förmärkas i kommunerna, icke vara svår att förstå. Kommunerna hade i nuvarande, för skogsindustrierna mycket goda konjunkturläge sett en möjlighet att sanera sina på grund av 1930- och 1940-talens svårigheter försämrade finanser. Det borde därför icke anses orimligt, att staten garanterade skogsindustrikommunerna en viss inkomst på exportavgifterna.

Utskottet. Under senare år ha efter förhandlingar mellan representanter för statsmakterna och de ledande branschorganisationerna inom skogsindustrien överenskommelser träffats om viss sterilisering av exportvinsterna. Jämväl för år 1952 ha vissa sådana avtal ingåtts. Sålunda ha mellan statens handels- och industrikommission för Kungl. Maj:t och kronan, å ena, samt Svenska cellulosa-föreningen, Svenska trämasseföreningen och Svenska pappersbruksföreningen, å andra sidan, avtal träffats om att vid export under 1952 av skogsindustriprodukter viss avgift skall inlevereras till riksgäldskontoret. I anslutning härtill ha mellan samma parter i fråga om exportleveranser under fjärde kvartalet 1951 träffats särskilda tilläggsavtal till tidigare ingångna överenskommelser. Vidare ha handels- och industrikommissionen samt Bowaters svenska trämassefabriker aktiebolag och aktiebolaget Högfors träsliperi träffat överenskommelser angående under år 1952 exporterade produkter.

I likhet med vad som skett i motsvarande äldre avtal har i de för sista kvartalet 1951 och de för 1952 ingångna avtalen förutsatts, att frågan om beskattningen av avgifterna skall lösas på i avtalen närmare angivet sätt. I förevarande proposition nr 67 ha framlagts fyra författningsförslag angående avgifternas skatterättsliga behandling. Förslagen innebära i huvudsak följande. Den å avgifterna belöpande statliga inkomstskatten skall vid avgifternas inbetalande omedelbart inlevereras till staten. Den statliga inkomstskatten motsvarar i princip den ordinarie 40-procentiga skatten för aktiebolag och beräknas å den del av avgifterna, som enligt överenskommelserna framdeles skall återgå till vederbörande företag. Denna företagarandel har enligt avtalen rörande 1952 års export bestämts till 66 procent av inbetalda avgifter och enligt tilläggsavtalen till 70 procent. I enlighet härmed har den del av avgifterna, som omedelbart skall tillkomma staten såsom skatt, beräknats till 26 resp. 28 procent. Något taxeringsförfarande skall icke förekom-

ma i fråga om nu berörda statsskatt, utan densamma skall, beräknad enligt nu angivna grunder, avskiljas från inlevererade avgifter och inflyta till staten. Vid taxering för inkomst skola avdrag medgivnas för erlagda avgifter. Viss del av avgifterna skall framdeles överföras till särskilda stiftelser och fonder, vilka föreslås icke skola vara skattskyldiga till inkomst- eller förmögenhetsskatt för dessa medel eller för därav härflytande avkastning. Å andra sidan skola till vederbörande företag utbetalade medel beskattas hos företaget såsom intäkt av rörelse för det beskattningsår, då medlen komma företaget till godo, dock att någon taxering till statlig inkomstskatt icke skall äga rum beträffande medel, varå sådan skatt på ovan angivet sätt redan erlagts. Vid taxeringen till kommunal inkomstskatt skall såsom intäkt av rörelse upptagas jämväl ett belopp motsvarande den sålunda erlagda statsskatten. Det sist anförda må åskådliggöras med följande exempel. Enligt avtalen rörande exporten under 1952 skola 34 procent av avgifterna tillkomma vissa stiftelser och fonder, 26 procent skola inbetalas till staten såsom skatt och återstoden 40 procent komma att framdeles utbetalas till vederbörande företag med en femtedel varje år med första utbetalning under januari 1959, såvida icke Kungl. Maj:t medgiver tidigare utbetalning. Förutsatt att icke någon del av de till stiftelserna och fonderna avsatta medlen kommer att återbetalas till företagen skall vid återbetalning taxeringen till statlig inkomstskatt icke påverkas under det att företagen ha att vid den kommunala taxeringen såsom intäkt av rörelse upptaga ett belopp motsvarande sammanlagt 66 procent av erlagda avgifter, d. v. s. de 40 procent som kontant återgå samt den till 26 procent beräknade, tidigare erlagda statsskatten.

Den reglering, som föreslås i föreliggande proposition, skiljer sig i ett hänseende från motsvarande äldre bestämmelser. Enligt de stadganden, som gälla avgifter vid export under tidigare år, upptages den till företagen återbetalda delen av avgifterna såsom intäkt av rörelse vid taxering till såväl statlig som kommunal inkomstskatt. Beträffande nu ifrågavarande avgifter vid export under sista kvartalet 1951 och under 1952 skall den å avgifterna belöpande statliga inkomstskatten som ovan nämnts omedelbart erläggas. I detta sammanhang må erinras om att avdrag erhålles vid taxering för inbetalda prisutjämningsavgifter, d. v. s. ej avtalsbundna avgifter, samt att viss del av dessa avgifter har återbetalats till vederbörande och därvid såsom intäkt av rörelse blivit föremål för både statlig och kommunal taxering.

I de i anledning av förevarande proposition väckta, likalydande motionerna I: 377 och II: 498 har yrkats sådan ändring i författningsförslagen, att vederbörande företag vid återbetalning av de avtalsbundna avgifterna icke skola äga rätt att från vad sålunda erhålles verkställa avskrivning för värdeminskning m. m. samt att i följd därav företagarandelen i sin helhet skall bliva föremål för kommunal inkomstbeskattning. Motionärerna ha därvid framhållit, att kommunernas skatteinkomster för närvarande reducerades mycket starkt på grund av att avgifterna undantoges från kommunal inkomstbeskattning under de år, avgifterna inbetalades. När avgifterna sedermera återbetalades till företagen torde enligt motionärernas uppfattning på

grund av företagens avskrivningsanspråk endast en mindre del komma att bli va föremål för kommunal beskattning. Skulle skogsindustrien befinna sig i ett lågkonjunkturläge, när avgifterna återbetalades, kunde de nuvarande övrvinsterna helt undandragas kommunal beskattning. Motionärerna ha vidare uttalat, att kommunerna i nuvarande, för skogsindustrierna mycket goda konjunkturläge sett en möjlighet att sanera sina på grund av 1930- och 1940-talens svårigheter försämrade finanser. Slutligen ha motionärerna som sin mening uttalat, att det icke borde anses orimligt att staten garanterade skogsindustrikommunerna en viss inkomst på avgifterna.

Utskottet vill i anledning av motionerna framhålla, att de i propositionen framlagda författningsförslagen ansluta sig till de med branschorganisationerna ingångna avtalen. Ett bifall till motionerna skulle innebära icke blott en skärpning av gällande skattelagstiftning utan även ett avsteg från vad sålunda överenskommits. En av förutsättningarna för avtalens ingående och bestånd skulle därigenom frångås. Utskottet, som väl finner de av motionärerna framförda synpunkterna i och för sig beaktansvärda, anser sig på angivna skäl böra avstyrka de av motionärerna förordade ändringarna. Beträffande vad motionärerna anfört därom att staten borde garantera kommunerna inkomstskatt å den del av avgifterna, som skall återgå till företagen, får utskottet erinra om att den tidigare inbetalningen av den statliga inkomstskatten ingår såsom ett led i statens finanspolitik, för vilken redogörelse närmare lämnats i propositionen nr 220 till 1951 års riksdag ävensom i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag. I statsverkspropositionen har skatten å avgifterna upptagits bland tillfälliga statsinkomster, med vilka icke avses att bestrida utgifter av bestående natur, och i anslutning därtill har framhållits, att en betydande överbalansering av driftbudgeten borde eftersträvas för att så långt möjligt nedbringa statens behov av nyupplåning. Utskottet finner sig med hänsyn bland annat härtill icke kunna förorda något uttalande från riksdagens sida om att staten skulle ikläda sig någon garanti för berörda kommunalskatt. Utskottet tillstyrker således de i propositionen framlagda författningsförslagen.

Under utskottsbehandlingen av förevarande proposition jämte motioner har den frågan berörts huruvida möjligheter kunde tänkas förefinnas att vid framtida avtal, därest sådana skulle komma till stånd, taga hänsyn till kommunernas intressen i skattehänseende. Olika vägar ha därvid övervägts. Ett avskiljande av den på avgifterna belöpande kommunala inkomstskatten skulle förutsätta ett val av enhetlig utdebitering. Med hänsyn till förefintliga variationer i den kommunala utdebiteringen och med särskilt beaktande av den höga utdebiteringen i många norrlandskommuner skulle exempelvis den för landet genomsnittliga kommunala utdebiteringen, om densamma lades till grund för en sådan skatteberäkning, bli va missvisande. Därtill kommer att en fördelning av kommunalskatten, beräknad enligt någon lämpligt vald utdebiteringsprocent, icke skulle kunna ske förrän taxeringen för ifrågavarande beskattningsår vore avslutad. Såsom en ytterligare komplikation må nämnas, att en sådan fördelning mellan kommunerna borde ske med beaktande av att vissa företag driva rörelse i flera kommuner. Med den nu ifrå-

gasatta lösningen skulle sålunda vara förenade icke blott svårigheten att välja en representativ utdebitering utan även andra tekniska ävensom administrativa problem. En annan linje, som förts fram under utskottsbehandlingen, är den, att företagen vid taxering till kommunal inkomstskatt icke skulle äga rätt till avdrag för företagandelen av avgifterna. Samtliga nu berörda lösningar skulle medföra, att skillnaden i beskattningshänseende mellan avtalsbundna och icke avtalsbundna avgifter ytterligare skulle skärpas. Det är givetvis icke möjligt för utskottet att överblicka alla de problem, som sammanhånga med en tidigare inbetalning av kommunalskatt, men utskottet har med det anförda velat något belysa den tekniska sidan av spörsmålet. Även om utskottet sålunda — såsom ovan framhållits — finner skäl tala för ett tillgodoseende av kommunernas intressen i detta sammanhang, vill utskottet dock med hänsyn till frågans invecklade natur icke för sin del göra något annat uttalande än att det förväntar att Kungl. Maj:t vid eventuella framtida förhandlingar ägnar frågan uppmärksamhet.

Vad departementschefen i propositionen anförde rörande en av Kopparfors aktiebolag och Storviks sulfittaktiebolag gjord framställning föranleder icke någon erinran från utskottets sida.

Under återropande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 67, antaga de vid propositionen följande förslagen till

1) förordning om särskild skatt å vissa exportavgifter avseende år 1952;

2) förordning om rätt att vid taxering till inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende år 1952, m. m.;

3) förordning om särskild skatt å vissa exportavgifter avseende fjärde kvartalet 1951; samt

4) förordning om rätt att vid taxering för inkomst njuta avdrag för vissa exportavgifter avseende fjärde kvartalet 1951, m. m.; ävensom

B) att de likalydande motionerna I: 377 av herr Ernst Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 498 av herr Andersson i Al-fredshem m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 mars 1952.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Petrén, Ramberg, Niklasson, Wehtje, Damström, Snygg*, Rune Johansson och Magnusson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Jonsson i Skedsbygd, Persson i Svensköp*, Sundström, Hagberg i Malmö, Ohlsson i Kastlösa, Kärrlander, Henriksson och Anderson i Sundsvall*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.